

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΜΕΡΙΚΑ ΡΕΚΟΡ ΠΟΛΥΤΕΚΝΙΑΣ

Στή σημερινή εποχή αι οικογένειες είνε γενικώς ολιγάριθμες και ή αιτία πρέπει ν' αναζητηθή στην άρξίβεια της ζωής και στη βαθμιαία άνδροποίηση του γυναικείου φύλου. Υπάρχουν όμως άκόμα στην Εύρωπή άρκετές οικογένειες με είκοσι και περισσότερα παιδιά και σās αναφέρουμε χάριν περιεργείας μερικά ρεκόρ... πολυτεκνίας.

Στά 1907 μιá γυναικα στο Βέλγιο γέννησε τόν ίδιο χρόνο... έξη παιδιά, δηλαδή τρία τό Γενάρη και τρία τό Δεκέμβρη του αυτού έτους. Στο Παρίσι άλλη μιá, γυναικα ενός φούρναρη, γέννησε... είκοσιένα παιδιά σέ διάστημα έπτά ετών !

Ένας Σκώτος άπόκτησε άπό τη γυναικα του... έβδομήντα δύο εν άλλη παιδιά και τά πενήντα άπ' αυτá έξησαν περισσότερο άπό είκοσι χρόνια τό καθένα.

Ό Θωμάς Γρηγκάλ, διάσημος γιατρός, είχε ζωντανά τριανταεχτώ αδέρφια του άπό τόν ίδιον πατέρα και την ίδια μητέρα.

Έπίσης κάποια κυρία Χόνεβουδ στο Κέντ του πέθανε στα 1620 είχε άφήσει δεκαέξι παιδιά, 114 εγγόνια, 228 δισέγγονα και έννιά τρισέγγονα ήτοι εν άλλη 367 άπογόνους.

Η Λαΐδη Τέμπλ ήταν ευτυχέστερη γιατί πρόφτασε να χαϊδέψη τόν 700όν άπόγονό της !

Άλλά ούτε κι' αυτή, είχε τό ρεκόρ της πολυτεκνίας : Ένα άγγλικό ήμερολόγιο του 1776 αναφέρει ότι κάποιος χωρικός άπό την Ουόλλια 105 έτώνειχε άποκτήσει 30 παιδιά άπό την πρώτη γυναικα του, 10 άπό τη δεύτερη και τέσσερα άπό την τρίτη κι' ό μεγαλύτερος γιούος του περνούσε τό μικρότερο κατά την ηλικία 80 χρόνια ! Ό ίδιος χωρικός ενύχνησε να ίδιή 800 εν άλλη άπογόνους !

Στά 1900 ή Ουόρσουλ Λάιτφροντ άπό την Άγγλια άφησε πεθαίνοντας 163 άπογόνους που άντιπροσώπευαν μαζί μ' αυτή 5 γενεές, ή δέ χήρα του Άμπερχορν της Άγγλιας άφησε 200 άπογόνους.

Άλλά τό ρεκόρ της πολυτεκνίας τό έχει άσφαλώς κάποιος Ουέμπ, ό όποιος μετηνάστευσε στην Άμερικη πρό έκάτον τριάντα ετών και του όποιου ή οικογένεια μετά τρεις γενεές, αριθμεί 1600 μέλη !...

Ό θυρωρός επανέλαβε...

— Δεν πιστεύω να έχη μείνει κανείς μέσα ;

Ό Νεκροθάφτης τότε ειπε στο θυρωρό :

— Βεβαια, θάχουν φύει όλοι... Τώρα να σου πώ, δεν ξέρω γι' αυτόν τόν γεροντάκο πού μπήκε τελευταίος, τόν είδες να βγαίνει ;

— Ά ! ναί ! καλά λές, άπήνησε ό θυρωρός, πού τότε μόνον θημιήθηκε τό γέρο Μαντελόν. Βεβαια μέσα θά είνε άκόμα αυτός... Και του είπα του χριστιανού να μην άργήσει...

Δέν είχε όμως ό θυρωρός αυτός τελειώσει καλά τά λόγια του και άξαφνα ένας ύπόκομος χροτός πιστολιού ετάραξε τη μεγάλη ήσυχία πού άπλωνότανε σ' όλη εκείνη την ξερημη περιοχή τών τάφων...

— Πιστολιά ; ειπε ό νεκροθάφτης.. άκουσες...

— Ναί, και μένα θται μου φάνηκε.

Και οι δύο άντρες τότε, χωρίς να χάσουν καιρό έτρεξαν μέσα, και άπ' την είσοδο του νεκροταφείου τραβήξαν προς τά δεξιά χωρίς να ξέρουν πού πρέπει να διευθυνθούν...

— Άπ' εδω νάσαι ; ρώτησε ό θυρωρός...

— Άπ' εδω μου φαίνεται πως τόν είδα να τραβάη χθές, αυτό τό γέρο...

Πραγματικώς δέν είχαν προχωρήσει πολύ και κοντά σ' ένα μεγάλο μνημείο με δύο αγάλματα, κάτω άπό τόν μαρμαρίνο σταυρό, βρισκότανε ξαπλωμένος άνάσκελα ό γιατρός Μαντελόν, με άνοιχμένο τό κρανίο του. Είχε βάλε τό πιστόλι του στο στόμα και ή σφαίρα του είχε άνοιξει τό κεφάλι... Δέν άνάσαις πιά ό δυστυχής...

— Καλά τώλεγα εγώ, καμιά φορά πού τόν έβλεπα, ειπε ό νεκροθάφτης... Δέν μου φαινόντανε στα καλά του... Του μιλάγες και δέν σου άπαντούσε ποτέ...

— Τόν κακομοίρη, ειπε ή θυρωρός, κοιτάζοντας τό νεκρό σωμα του γιατρού...

Και άμέσως οι δύο άντρες σκύψανε και πήραν τό πτώμα στα χέρια τους, τό μετέφεραν στην έκκλησία και ύστερα συνεννοηθήκανε ν' αναφέρουν τό γεγονός στην άστυνομία.

Georges Beaume

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΩΣ ΕΝΤΕΜΠΟΥΤΑΡΙΣΕ Ο ΠΩΛ ΝΤΕ ΚΟΚ

Ό Πώλ ντέ Κόκ δεκαοκταετής.— (Τό παιδι της γυναικας μου).— Η πρώτη ψυχρολουσία.— Όπου άποδεικνύεται ότι ή ειλικρίνεια προς τούς νέους είνε επικίνδυνη.— Μιά κακή άπόφαση.— Ό καλός και τυχερός πατριός.

Σέ όλους σχεδόν είνε γνωστός ό Πώλ ντέ Κόκ, ό περίφημος αυτός Γάλλος μυθιστοριογράφος ό όποιος έγραψε 400 εν άλλη μους μυθιστορημάτων, ήθιογραφιών, βαντεβίλλ και τραγουδιών, μεταφρασθέντας σέ όλες τις γλώσσες του πολιτισμένου κόσμου.

Όταν ήτο 17 ετών ό Πώλ ντέ Κόκ είχε προσληφθεί στην ύπηρεσία κάποιου τραπεζίτου ό όποιος τον χρησιμοποιούσε για άνιαρες γραφικές δουλειές. Έν τούτοις χωρίς να παραμελεί την άλλην του εργασία, ό νεαρός γραφεύς διεσκέδαζε διαβάζοντας κρηφα άπό τόν προϊστάμενό του τά έργα του Πιγκώλ-Λεμπρέν ενός συγγραφέος πού ήκμαζε τότε. Γοητευμένος ό Πώλ ντέ Κόκ άπό αυτά πού εδιάβαζε, θέλησε να γράψη κι' αυτός και έγραψε πράγματι ένα ρομαντίο—τό πρώτο του μυθιστόρημα—με τόν τίτλο «Τό παιδι της γυναικας μου». Τό έργο αυτό θύμιζε λίγο ένα άλλο έργο του Πιγκώλ-Λεμπρέν, «Τό παιδι της Άποκρηάς».

Τά χειρόγραφα του «Παιδιού της γυναικας μου» άποτελούσαν δύο τόμους και ό Πώλ ντέ Κόκ με τόν ένθουσιασμό και με την αυτοπεποίθηση της νεότητος ήταν βέβαιος ότι σ' όποιον έκδόθη κι' αν παρουσίαζε τά χειρόγραφα του, έκείνος θά τά εδέχτο και θά τά εξέδιδε ευχαριστως.

Άπεράσισε λοιπόν ν' άποτανθή στον βιβλιοπώλη Φάζ, ό όποιος εξέδιδε θεατρικά έργα και του όποιου ήταν τακτικώτατος πελάτης. Με τά χειρόγραφα του υπό μάλης παρουσιάσθηκε ένα άπόγευμα εις τό βιβλιοπωλείον του Φάζ και εζήτησε να του μιλήση ιδιαιτέρως.

Ό Φάζ τόν ώδήγησε στο ιδιαίτερο γραφείο και όταν ό νέος του έκανε την πρότασί του, του άρνήθηκε με τρόπο, λέγοντας του ότι αυτός εξέδιδε μόνο θεατρικά έργα. Τόν συνεβούλευσε δε να άποταθή στους άλλους έκδότας, τόν Μπαριμπά, τόν Νταντύ, τόν Πιγκωφ ή τόν Πολλέ. Ό τελευταίος μάλιστα έσκόπευε να έκδώση μυθιστορήματα.

Ό Πώλ ντέ Κόκ έτρεξε με την καρδιά γεμάτη έλπίδες στον Πολλέ, ό όποιος τόν παρεκάλεσε να του άφήση τά χειρόγραφα και να περάση έπειτα άπό όκτώ ήμέρες. Όταν όμως ξαναπαρουσιάσθηκε ό νέος, έκλει' άπό μία ββομάρα ό Πολλέ του ειπε :

Δέν είνε άσχημο, αλλά είνε λίγο μίμησις του Πιγκώλ—Λεμπρέν.

Ηταν ή πρώτη ψυχρολουσία του νεαρού συγγραφέος, ό όποιος με λιγώτερες έλπίδες πήγε κατόπιν σέ καμιά εικασαρία στη σειρά έκδότας, κανέναν όμως δεν εδέχθη τό βιβλίο του. Παρουσιάσθηκε άκόμη και σέ μερικους διευθυντάς άναγνωστηριών, παρ' όλίγον δε να άρχιση με της γροθιές εναν άπ' αυτους τόν Φουάυ πού είχε την άναίδια να του πη ειλικρινώς την γνώμη του. Ό Πώλ ντέ Κόκ τόν άρπαξε άπ' τόν λαϊκό.

— Θα τό έκδώστε, του εφώναξε. Η θά τό έκδώσετε ή σās σκοτώνω !

Ευτυχώς τη στιγμή εκείνη κάποια άναγνώστρια έμπήκε στο άναγνωστήριο και έσωσε χωρίς να θέλη τόν Πώλ ντέ Κόκ άπό την φυλακή.

Άπελπισμένος ό νέος άφησε τά χειρόγραφα του να κοιμηθούν δύο δλόκληρα χρόνια στο συρτάρι του. Έπειτα μια μέρα ξαναδιάβασε τό «Παιδι της γυναικας μου» και τό βρήκε τόσο καλό πού άπεφάσισε να τό έκδώση μόνος του. Άλλά πώς ; Ό μισθός του ήταν μόλις 200 φράγκα τόν μήνα.

Τότε μιá τρομερή ιδέα του κατέβηκε. Εσκέφθηκε ότι μπορούσε να κερδίση τό ποσό του του έρχαιόζταν στη μ π ο υ γ ι ω τ α (ένα λαϊκό τυχερό παιγνίδι πού εσυνηιζόταν τότε ύπερβολικά).

Μόλις λοιπόν έπήρε τόν μισθό του έτρεξε στην Λέσχη τών Ξένων, όπου έπαίζονταν ή μουγιώτα. Την στιγμή όμως πού περνούσε την πύλη του Άγίου Διονυσίου άκουσε να τόν καλούν. Έγύρισε και είδε τόν Γκουνού τόν τρίτον άνδρα της μητέρας του, ό όποιος τόν ρώτησε πού πηγαίνει.

Ό Πώλ ντέ Κόκ του εζήτησε τόν σκοπό του. Ό πατριός του, πού ήταν μανιβάλης παίκτης της μουγιώτας και ήξευρε πόσο επικίνδυνο ήταν τό πάθος της χαρτοπαιξίας, του εφώναξε :

— Δυστυχισμένε, θά παίξεις ! Στην ηλικία σου !

Και του επρότεινε να παίξη έκείνος για λογαριασμό του.

Ό νέος επεριέμανε μιá ώρα με άγωνία τρομερή.

— Δοιπόν, τόν ρηνεσ ό Πώλ ντέ Κόκ.

— Είσαι πολύ ευγενικό παιδι και θάταν έγγλημα να σέ κάνη κανείς να ύποφέρης. Με τά διακόσια φράγκα σου έκέρδισα ένα χιλιάριο. Νά, πάρα.

Με τά λεφτά έκείνα ό Πώλ ντέ Κόκ εξέδωσεν σ' ένα μικρό τυπογραφείο της οδού Τυρέν, τό «Παιδι της Γυναικας μου» τό όποιον του έστοίχισε 800 φράγκα μόνον.

